

9. november 1992 i sidste instans afviste Europa-Parlamentets forslag til betragtning. – Kommissionens skrivelse er på dette punkt i sin helhed formuleret således:

- »Kommissionen kan ikke acceptere Parlamentets forslag af følgende grunde:
- Oprindeligt blev denne betragtning foreslået af Parlamentet under første behandling. Kommissionen medtog betragtningen i sit ændrede forslag for i videst muligt omfang at tage hensyn til Parlamentets ønsker.
 - Kommissionen har imidlertid aldrig anset betragtningen for at have nogen operationel eller retligt bindende karakter. Direktivet er tavst med hensyn til relationerne til tredjelande inden for området intellektuelle rettigheder og ændrer ikke den internationale beskyttelse eller international ret på nogen måde.
 - Især afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ophavsmænd fra lande uden for Fællesskabet har krav på national behandling fastsat udelukkende af Berner-konventionen. Direktivet ændrer intet herved, og den pågældende betragtning ville ej heller bevirke en ændring heri.
 - Kommissionen er derfor med Rådet enig i, at betragtningen bør udgå, idet den ikke ville tilføje Direktivet retligt indhold, og fordi den er uden tilstrækkelig forbindelse til Direktivets rækkevidde.

Kommissionen accepterer derfor i det hele Rådets fælles holdning uden forslag til ændringer.«

Spm. nr. S 801

Til kulturministeren (31/1 95) af:

Kristian Thulesen Dahl (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at direktivets (92/100/EØF) forord og forarbejder hverken generelt eller i relation til artiklen om spredningsretten berører forholdene til tredjelande?«

Svar (9/2 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg kan bekræfte, at direktivets art. 9, stk. 1-3, om spredningsret har følgende ordlyd:

»Artikel 9

Spredningsret

1. Medlemsstaterne giver
 - udøvende kunstnere, for så vidt angår optagelser af deres fremførelser,
 - fremstillere af fonogrammer, for så vidt angår deres fonogrammer,
 - producenter af den første optagelse af en film, for så vidt angår den originale film eller eksemplarer deraf,
 - radio- eller fjernsynsselskaber, for så vidt angår optagelser af deres udsendelser som omhandlet i artikel 6, stk. 2,
 - eneret til at gøre disse genstande, herunder eksemplarer deraf, tilgængelige for almenheden ved salg eller på anden måde; denne ret benævnes i det følgende »spredningsret«.
2. Spredningsretten inden for Fællesskabet med hensyn til en genstand som omhandlet i stk. 1 udtømmes først, når genstanden for første gang sælges i Fællesskabet af rettighedshaveren eller med dennes tilladelse.
3. Spredningsretten berører ikke de særlige rettigheder ifølge kapitel 1, særlig artikel 1, stk. 4.«

Med hensyn til direktivets art. 9, stk. 2, skal jeg bemærke, at §§ 65, stk. 4, 2. pkt., 66, stk. 2, 2. pkt., 67, stk. 2, 2. pkt., og § 69, stk. 3, 2. pkt., i det for Folketinget fremlagte lovforslag (L 119) svarer til direktivets art. 9, stk. 2.

Med hensyn til spørgsmålet om beskyttelse af producenter af lyd- og billedoptagelser m.v. med oprindelse i lande uden for EU er det – på linje med, hvad der er nævnt i besvarelsen af spørgsmål nr. S 800 – Kulturministeriets opfattelse, at dette spørgsmål må afgøres på grundlag af Danmarks almindelige internationale forpligtelser på området, herunder navnlig Romkonventionen af 1961 om beskyttelse af udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer og radio- og fjernsynsforetagender.